

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

«Και ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ἄνεμος»

Ο Χριστός έκανε πολλά θαύματα. Έκανε θαύματα στους ανθρώπους όπως π.χ. θεράπευσε τον παραλυτικό της Καπερναούμ, τους δέκα λεπρούς, τον υιό της χήρας της Ναΐν κ.ά. Έκανε θαύματα με τα οποία μας έδειχνε πτυχές του προσώπου Του, όπως το θαύμα της Μεταμορφώσεως, της Αναστάσεως και της Αναλήψεως. Τέλος έκανε θαύματα επί της αψύχου ύλης, όπως πολλαπλασίασε τους πέντε άρτους και καταράσθηκε την άκαρπη συκή. Στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα γαληνεύει τη θάλασσα και κάνει να κοπάσει ο άνεμος.

Η απουσία του Χριστού

Μετά τον πολλαπλασιασμό των πέντε άρτων ανάγκασε τους μαθητές Του «έμβήναι εις το πλοῖον και προάγειν αὐτόν εἰς τὸ πέραν» (Ματθ. 14,22). Αυτός άφού απέλυσε τους όχλους, ανέβηκε στο όρος για να προσευχηθεί. Κατά τη διάρκεια της προσευχής Του το πλοῖο δοκιμάσθηκε, γιατί άρχισε σφοδρή θα-λασσοταραχή και ήταν «βασανιζόμενον υπό των κυμάτων» (οπ.π. στίχ. 24). Τις πρωινές ώρες εμφανίσθηκε κι έλυσε τον τάραχο των κυμάτων. Οι μαθητές είχαν συνηθίσει στην παρουσία του Χριστού. Ήθελε να τους δώσει να καταλάβουν πως πρέπει να είναι στενά συνδεδεμένοι μαζί Του. «Όσω γαρ έπετείνετο τα της αγωνίας, ήσμένιζον αὐτόν την παρουσίαν», δηλαδή όσο ανέβαινε ή αγω-νία τους, τόσο περισσότερο ήθελαν την παρουσία του Χριστού, γράφει ο ιερός Χρυσόστομος. Σηκώθηκε θύελλα, ο άνεμος αντίθετος, περνούσαν οι ώρες και βοήθεια δεν είχαν από κανέναν.

Ό Κύριος ήθελε να τους δοκιμάσει στην υπομονή. Ήθελε να τους δώσει να καταλάβουν «φέρειν τα συμπίπτοντα γενναίως», να αντιμετωπίζουν με γενναϊότητα τους πειρασμούς, γράφει ένας Άγιος. Η θαλασσοταραχή ήταν μια εξά-σκηση των μαθητών στην υπομονή, στην καρτερία, στην προσευχή. Ό Χριστός, όταν πρόκειται να δώσει σε κάποιον άφθονη χάρη, τον εκπαιδεύει προηγουμένως στους πειρασμούς. Οι Άπόστολοι θα κήρυτταν σ όλον τον κόσμο, θα έκαναν πολλά θαύματα, θα τους έδινε ο Χριστός τη δύναμη να κάνουν σημεία και υπερφυσικά γεγονότα, γι' αυτό και τούς εκπαιδεύει στους πειρασμούς, ώστε να μην απελπισθούν, όταν θα συναντούσαν δυσκολίες και αντιξοότητες, Ή εμφά-νιση του Χριστού τις πρωινές ώρες έλυσε τους φόβους των μαθητών και γαλήνευσε τη θάλασσα.

Οι πειρασμοί στη ζωή μας Στη ζωή μας υπάρχουν δύο ειδών πειρασμοί. Υπάρχουν πειρασμοί που ανα-φέρονται στην πίστη. Ό άνθρωπος όλιγοπιστεί απέναντι στο Θεό, έχει λογισμούς βλασφημίας, δεν παραδέχεται τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας, αρνείται τα Ιερά μυστήρια, είναι δίψυχος. Επίσης πολεμάται απ την πορνεία και άπ' την υπερηφάνεια και γενικά άπ' τα μεγάλα πάθη. Στους πειρασμούς αυτούς ο άνθρωπος μόνος του δεν μπορεί να πολεμήσει σωστά. Μόνον με τη βοήθεια του Θεού μπορεί να νικήσει τίς καταστάσεις που περιγράψαμε πιο πάνω. Όταν εμφανι-σθούν τέτοια φαινόμενα στη ζωή μας, λέμε την προσευχή του Χριστού· «μη είσενέγκης ημάς εἰς πειρασμόν» (Ματθ. 6,13). Οί πειρασμοί αυτοί μας χωρίζουν από το Θεό. Κάθε τι που μας χωρίζει από το Θεό, πρέπει να το διώχνουμε αμέσως.

Αντίθετα υπάρχουν άλλοι πειρασμοί που μας ωφελούν. Π.χ. Οί πειρασμοί της στερησεως των υλικών αγαθών, ή συκοφαντία εις βάρος μας, οί ονειδισμοί των οικείων και φίλων μας, ή έλλειψη συμπάθειας εκ μέρους των ανωτέρων μας, οί ασθένειες οί ανίστες και βασανιστικές, αλλά και οί άλλες που πρόσκαιρα μας ταλαιπωρούν κ.ά. Όλοι αυτοί οι πειρασμοί δεν μας κάνουν κακό, όταν τους αντιμετωπίσουμε με το πνεύμα το Ευαγγελικό και τη δύναμη της προσευχής.

«Μακάριος άνήρ ός υπομένει πειρασμόν ότι δόκιμος γενόμενος λήψεται τον στέφανον της ζωής» (Γακ. 1,12), γράφει ό Απόστολος. Ό ίδιος λέγει πως πρέπει να νιώθουμε χαρά, όταν περιπέσουμε σε πειρασμό (όπ.π. στίχ. 2). Αυτοί οί πειρασμοί είναι ευεργέτες μας και μάλιστα μεγάλοι, γράφει ό άββάς Ισαάκ ο Σύρος. Κανένας άνθρωπος πού θέλει να αγωνισθεί και να ζήσει ενάρετα, δεν είναι μόνος του στον αγώνα του. Το φορτίο του το σηκώνει ο Θεός και γίνεται ελαφρό. Έμείς οφείλουμε να πιστεύουμε πως δε θα μας εγκαταλείψει ο Θεός. Δεν ωφελεί να πιστεύουμε στο Χριστό, εάν δεν έχουμε εμπιστοσύνη στο πρό-σωπο Του. Πιστεύουμε ακράδαντα πως στο τέλος θα επέμβει ο Θεός στη ζωή μας και θα απαλύνει τους πειρασμούς, εάν δε γογγύσουμε και δε μεμψιμοιρούμε και έχουμε υπομονή.

Αδελφοί μου,

Έχουμε πάρει όπλα απ' το Θεό πνευματικά, για να πολεμούμε τους πειρα-σμούς κι όχι να περιπίπτουμε σε ακηδία κι απελπισία. «Ας έχουμε στραμμένο συ-νεχώς το πρόσωπο μας στο πρόσωπο του Χριστού για να μη βουλιάζουμε στο πέλαγος των καθημερινών πειρασμών της ζωής μας.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιδ' 22-34)

Χριστός, πηγή θάρρους

Τώ καιρώ εκείνω, ήνάγκασεν ο Ιησούς τους Μαθητάς αυτού έμβήναι εις το πλοίον, και προάγειν αυτόν εις το πέραν, έως ού απολύσει τους όχλους. Και απολύσας τους όχλους, ανέβη εις το όρος κατ ιδίαν προσεύξασθαι. Όψίας δε γενομένης, μόνος ήν εκεί. Το δε πλοίον ήδη μέσον της θαλάσσης ήν, βασανιζόμενον υπό των κυμάτων ήν γάρ ενάντιος ό άνεμος. Τετάρτη δε φυλακή της νυκτός απήλθε προς αυτούς ό Ιησούς, περιπατών επί της θαλάσσης. Καί ιδόντες αυτόν οι Μαθηταί επί την θάλασσαν περιπατούντα, έταράχθησαν, λέγοντες· «Ότι φάντασμα εστί· και από του φόβου έκραξαν Ευθέως δε έλάλησεν αύτοίς ό Ιησούς, λέγων θαρσεείτε εγώ είμι μή φοβείσθε. Αποκριθείς δε αύτώ ό Πέτρος, είπε· Κύριε, εί σύ εί, κέλευσόν με προς σέ έλθείν επί τα ύδατα. Ό δέ είπεν Έλθέ. Και καταβάς από του πλοίου ό Πέτρος, περιεπάτησεν επί τα ύδα-τα, έλθείν προς τον Ίησούν. Βλέπων δε τον άνεμον ισχυρόν, έφοβήθη και αρξάμενος καταποντίζεσθαι, έκραξε, λέγων Κύριε, σώσον με. Ευθέως δε ό Ιησούς εκτείνας την χείρα, επελάβετο αυτού, και λέγει αύτώ· Ολιγόπιστε, εις τι έδίστασας; **Και έμβάντων αυτών εις το πλοίον, εκόπασεν ό άνεμος.** Οί δέ έν τώ πλοίω έλθόντες προσεκύνησαν αύτώ, λέγοντες· Αληθώς Θεού Υιός εί. Και διαπεράσαντες, ήλθον εις την γήν Γεννησαρέτ.

Μετάφραση της Ευαγγελικής περικοπής

Εκείνο τον καιρό, ανάγκασε ό Ιησούς τους μαθητές να μπουν στο πλοιά-ριο και να πάνε πριν απ' αυτόν στην απέναντι όχθη, έως ότου διαλύσει τον κό-σμο. Και αφού διέλυσε τον κόσμο, ανέβηκε στο όρος για να προσευχηθεί μό-νος του. Όταν βράδιασε, ήταν εκεί μόνος. Το πλοιάριο βρισκόταν ήδη στο μέ-σο της λίμνης και πάλευε με τα κύματα, διότι ο άνεμος ήταν αντίθετος. Κατά την τετάρτη νυκτερινή βάρδια ήλθε σ' αυτούς ο Ιησούς περπατώντας πάνω στη θάλασσα. Οι μαθητές, όταν τον είδαν να περπατά πάνω στη θάλασσα, τα-ράχθηκαν και έλεγαν ότι είναι φάντασμα και από το φόβο τους φώναξαν. Αμέ-σως τους μίλησε ό Ιησούς και τους είπε: «Έχετε θάρρος, εγώ είμαι· μη φοβάστε». Τότε του αποκρίθηκε ό Πέτρος: «Κύριε, εάν είσαι συ, τότε δώσε μου διαταγή να έλθω σ εσένα πάνω στα νερά». Εκείνος είπε: «Έλα». Και όταν ο Πέτρος κατέβηκε από το πλοιάριο, άρχισε να περπατά πάνω στα νε-ρά, για να έλθει στον Ιησού. Άλλ' επειδή έβλεπε τον άνεμο δυνατό φοβήθηκε, και επειδή άρχισε να βυθίζεται, φώναξε: «Κύριε, σώσε με». Αμέσως ο Ιησούς άπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του λέγει: «Ολιγόπιστε, γιατί δίστασες;». **Και όταν ανέβηκαν στο πλοιάριο, έπαυσε ο άνεμος.** Εκείνοι πού ήταν στο

πλοιά-ριο τον προσκύνησαν και του είπαν: «Αληθινά είσαι Θεού Υιός». Και αφού διέσχισαν τη λίμνη, ήλθαν και αποβιβάστηκαν στη Γεννησαρέτ.